

URZĄD GMINY

Męcinka

wol. data 16.05.2005

Nr. 1961 podpis

WOJEWODA DOLNOŚLĄSKI

Wrocław, dnia 10 maja 2005 r.

PN.II.0911 - 18/307/05

Rozstrzygnięcie nadzorcze

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tj. Dz.U. z 2001 r., nr 142, poz. 1591 z późniejszymi zmianami), stwierdzam nieważność § 2 ust. 4, § 3 ust. 2 i 3 uchwały Rady Gminy w Męcince z dnia 31 marca 2005 r. w sprawie ustalenia wysokości stawek opłat za zajęcie pasa drogowego na terenie gminy Męcinka.

Uzasadnienie

Na sesji w dniu 31 marca 2005 roku Rada Gminy w Męcince z dnia 31 marca 2005 r. w sprawie ustalenia wysokości stawek opłat za zajęcie pasa drogowego na terenie gminy Męcinka. Uchwała wpłynęła do Organu Nadzoru w dniu 11 kwietnia 2005 roku. Podczas badania legalności przedmiotowej uchwały Organ Nadzoru stwierdził, że zapisy § 2 ust. 4 „Zajęcie pasa drogowego przez czas krótszy niż 24 godziny jest traktowane jak zajęcie pasa drogowego przez 1 dzień”, oraz § 3 ust. 2 i 3 „Roczne stawki opłat w wysokości określonej w ust. 1 obejmują pełny rok kalendarzowy umieszczenia urządzenia w pasie drogowym” i „Za niepełny rok kalendarzowy wysokość rocznych stawek opłat obliczana jest proporcjonalnie do liczby miesięcy umieszczenia urządzenia w pasie drogowym” w sposób istotny naruszają art. 7, 87, 94 Konstytucji RP oraz art. 40 ust. 4, 5 i 8 ustawy z dnia 21 marca 1985 roku o drogach publicznych (Dz.U. z 2000 r. nr 71, poz. 838 z późniejszymi zmianami).

Zgodnie z art. 7 Konstytucji RP organy władzy publicznej działają w granicach i na podstawie prawa. Oznacza to, iż każde działanie organu władzy, w tym i Rady Miejskiej musi mieć oparcie w obowiązującym prawie. Podejmowane przez Radę akty możemy podzielić na dwie grupy: akty kierownictwa wewnętrznego oraz akty prawa miejscowego. Te pierwsze mogą mieć oparcie w normach wyznaczających

jedynie zadanie. Natomiast akty prawa miejscowego muszą być podejmowane w oparciu o wyraźną normę kompetencyjną rangi ustawowej – art. 94 Konstytucji.

Realizując kompetencję organ stanowiący musi ściśle uwzględniać wytyczne zawarte w upoważnieniu. Odstąpienie od tej zasady narusza związek formalny i materialny pomiędzy aktem wykonawczym, a ustawą, co z reguły stanowi istotne naruszenia prawa. Zarówno w doktrynie, jak również w orzecznictwie ugruntował się pogląd dotyczący dyrektyw wykładni norm o charakterze kompetencyjnym. Naczelną zasadą prawa administracyjnego jest zakaz domniemania kompetencji. Ponadto należy podkreślić, iż normy kompetencyjne powinny być interpretowane w sposób ścisły, literalny. Jednocześnie zakazuje się dokonywania wykładni **rozszerzającej** przepisów kompetencyjnych oraz wyprowadzania kompetencji w drodze **analogii**. Na szczególną uwagę zasługuje tu wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 28 czerwca 2000 r. (K25/99, OTK 2000/5/141): „Stosując przy interpretacji art. 87 ust.1 i art. 92 ust. 1 Konstytucji, odnoszących się do źródeł prawa, takie zasady przyjęte w polskim systemie prawnym jak: zakaz domniemania kompetencji prawodawczych, zakaz wykładni rozszerzającej kompetencje prawodawcze oraz zasadę głoszącą, że wyznaczenie jakiegokolwiek organowi określonych zadań nie jest równoznaczne z udzieleniem mu kompetencji do ustanawiania aktów normatywnych służących realizowaniu tych zadań (...)”.

Tak jest i w tym przypadku. Rada w sposób wyraźny przekroczyła ustawowe upoważnienie.

Zgodnie z art. 40 ust. 8 ustawy o drogach publicznych organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, w drodze uchwały, ustala dla dróg, których zarządcą jest jednostka samorządu terytorialnego, wysokość stawek opłaty za zajęcie 1 m² pasa drogowego, z tym że stawki opłaty, o których mowa w ust. 4 i 6, nie mogą przekroczyć 10 zł za jeden dzień zajmowania pasa drogowego, a stawka opłaty, o której mowa w ust. 5, nie może przekroczyć 200 zł. Przy ustalaniu stawek opłat organ stanowiący uwzględnia: 1) kategorię drogi, której pas drogowy zostaje zajęty, 2) rodzaj elementu zajętego pasa drogowego, 3) procentową wielkość zajmowanej szerokości jezdni, 4) rodzaj zajęcia pasa drogowego, 5) rodzaj urządzenia lub obiektu budowlanego umieszczonego w pasie drogowym.

Z cytowanego przepisu jednoznacznie wynika, że organy samorządu mogą ustalić stawki za jeden metr kwadratowy. Nie mają jednak kompetencji do regulowania sposobu obliczania opłaty, ponieważ wprost czyni to ustawa.

Zgodnie z art. 40 ust. 4 opłatę za zajęcie pasa drogowego w celu, o którym mowa w ust. 2 pkt 1 i 4, ustala się jako iloczyn liczby metrów kwadratowych zajętej powierzchni pasa drogowego, stawki opłaty za zajęcie 1 m² pasa drogowego i liczby dni zajmowania pasa drogowego. W art. 40 ust. 5 ustawa stanowi: „Opłatę za zajęcie pasa drogowego w celu, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, (za umieszczenie w pasie drogowym urządzeń infrastruktury technicznej niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego), ustala się jako iloczyn liczby metrów kwadratowych powierzchni pasa drogowego zajętej przez rzut poziomy urządzenia i rocznej stawki opłaty za zajęcie 1 m² pasa drogowego”.

Brak innych przepisów w tej materii oraz kompetencji dla Rady do szczegółowego unormowania sposobu obliczania opłaty, pozwala przyjąć, iż ustawodawca uregulował sposób obliczania opłaty w sposób wyczerpujący.

Konkludując, mając na uwadze powyższe wywody i cytowane przepisy, stwierdzić należy, że bez względu na okres jaki nastąpiło umieszczenie obiektu infrastruktury technicznej w pasie drogowym (10 dni, 1 miesiąc, 6 miesięcy) opłatę wymierza się w wysokości ustalonej w art. 40 ust 5 tzn. za cały rok.

Odpowiednio odnosi się to ustalania opłaty za 1 dzień zajęcia pasa drogowego. Nie ma znaczenia czy zajęcie trwało 1 godz., czy 12 godz. – opłata wymierzana jest jak za jeden dzień zajęcia pasa drogowego. Każde wejście na pas drogowy w celu określonym w art. 40 ust. 2 jest zajęciem pasa drogowego.

W oparciu o powyższe należało orzec jak w sentencji.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje, za moim pośrednictwem, skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu, w terminie 30 dni, licząc od daty doręczenia rozstrzygnięcia.

Zgodnie z art. 92 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie przez organ nadzoru nieważności uchwały organu gminy wstrzymuje jej wykonanie z mocy prawa w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności, z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

OP

WZ WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Ryszard Łachert
I WICEWOJEWODA

*Wojewoda (star. miew.) preprawy
Wojewody nie stanowi o jej
wzrostu.
Nie ma potrzeby oryginalnego
podpisu w umowie
16050T.*